

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3116/2558

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ โจทก์ นายวชิระ ผอ.บตทอ.ผู้ร้อง นายเลอพงษ์ อุ๋นใจจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 392, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานชิงทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 339 โดยมีได้บรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 392 แม้การที่จำเลยใช้มีดขู่เชือดให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวหรือตกใจเป็นความผิดตาม มาตรา 392 ก็ตาม แต่ความผิดฐานนี้ไม่ใช่การกระทำความผิดอยู่ในความผิดฐานชิงทรัพย์ จึงไม่อาจลงโทษจำเลยตามมาตรา 392 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339, 371, 91 ให้จำเลยคืนเงิน 50 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสอง จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานจำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ และต่อมาเมื่อสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้วกลับให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายวชิระ ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องว่าขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่จำเลยกระทำความผิดจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยขอชดเชยเงิน 20,000 บาท โดยจะนำมาวางศาลก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษา ผู้ร้องจึงขอถอนคำร้องศาลชั้นต้นจำหน่ายคดีเฉพาะส่วนแบ่งออกจากสารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 337 วรรคสอง (2), 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกรรโชกโดยมีอาวุธจำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธไปในเมืองโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 90 บาทรวมจำคุก 6 เดือน ปรับ 90 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน และปรับ 60 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ให้จำเลยคืนเงิน 50 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสอง ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งในชั้นนี้ว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 16 นาฬิกา นายวชิระ ผู้เสียหายที่ 1 กับนางสาวกัลป์ภัทร ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นคนรักกันนั่งโดยสารรถรับจ้างของจำเลยจากโรงแรมนิวเอเชียเพื่อไปสถานีขนส่งอาเขต 2 โดยมีนางสาวชฎาพรหรือพิน ไม่ปรากฏชื่อสกุล ภริยาของจำเลยนั่งด้านหน้าคู่กับจำเลย เมื่อถึงสถานีขนส่งอาเขต 2 ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นธนบัตรฉบับละ 100 บาทให้นางสาวชฎาพรเพื่อชำระค่าโดยสาร นางสาวชฎาพรทอนเงินให้ 20 บาท ผู้เสียหายที่ 2 ดึงธนบัตรดังกล่าวกลับคืน แล้วเกิดเหตุทะเลาะกันเรื่องค่าโดยสาร จำเลยตกลงพาผู้เสียหายทั้งสองกลับไปส่งที่โรงแรมนิวเอเชียโดยไม่คิดค่าโดยสาร ระหว่างทางผู้เสียหายทั้งสองขอลง จำเลยจอดรถริมทางเท้าบริเวณหน้าวัดบุปผารามโดยจำเลยถือวัตถุยาวประมาณ 1 เมตร เดินอ้อมทางด้านหน้ารถไปที่ริมทางเท้าซึ่งผู้เสียหายทั้งสองยืนอยู่ใกล้ประตูรถด้านซ้าย จำเลยดึงธนบัตรฉบับละ 50 บาท ที่ผู้เสียหายที่ 2 มอบให้นางสาวชฎาพรจากมือของนางสาวชฎาพร แล้วขับรถออกไป ผู้เสียหาย

ทั้งสองจึงเรียกรับจ้างให้ไปส่งที่สถานีขนส่งอาเขต 2 แล้วเดินทางกลับกรุงเทพมหานครต่อมาประมาณ 1 เดือน ผู้เสียหายทั้งสองเดินทางกลับมาที่จังหวัดเชียงใหม่อีก แล้วแจ้งความร้องทุกข์ต่อร้อยตำรวจเอกหญิงญาดา พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่ปิงให้ดำเนินคดีแก่จำเลย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เชื่อว่าผู้เสียหายทั้งสองเห็นวัตถุที่จำเลยถือขณะเดินอ้อมหน้ารถมาหาผู้เสียหายทั้งสองได้อย่างชัดเจนว่าเป็นมีดหาใช้เหล็กถักดัดอย่างอะไหล่ดัดที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยมาไม่ จำเลยประกอบอาชีพขับรถสองแถวรับส่งผู้โดยสาร เหตุคดีนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากความเข้าใจคลาดเคลื่อนกันในเรื่องค่าโดยสารระหว่างผู้เสียหายทั้งสองกับจำเลยทั้งเงินที่โจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยเป็นคดีนี้เป็นจำนวนเพียง 50 บาท นับเป็นสาเหตุเพียงเล็กน้อยแม้ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า เหตุที่ยอมส่งมอบธนบัตรฉบับละ 50 บาท ให้แก่นางสาวชฎาพร เป็นเพราะกลัวถูกจำเลยทำร้าย แต่ผู้เสียหายที่ 2 ก็เบิกความก่อนหน้านี้ว่า ผู้เสียหายที่ 2 มอบเงินให้นางสาวชฎาพรก่อนที่จะจำเลยจะถือมีดออกมาจากรถ ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนที่จำเลยจะหยุดรถตรงบริเวณที่เกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ได้กดกริ่งถึง 2 ครั้ง ซึ่งจำเลยเบิกความว่า ลักษณะการกดกริ่งของผู้เสียหายที่ 1 เป็นการกดแช่ค้างไว้ ดังนี้ พฤติกรรมของผู้เสียหายที่ 1 ย่อมก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่จำเลย เพราะเป็นการผิดไปจากข้อตกลงที่จำเลยจะขับรถรับจ้างพาผู้เสียหายทั้งสองกลับมาส่งที่โรงแรมนิวเอเชีย ย่อมเป็นเหตุให้จำเลยเกิดโทสะถือมีดลงจากรถ แม้ขณะจำเลยเดินถือมีดอ้อมหน้ารถมาหาผู้เสียหายทั้งสองนั้น ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า จำเลยเงื้อมีดขู่ขึ้นพร้อมกับพูดว่า "เล่นกับใคร ไม่เล่น มาเล่นกับกู" ก็น่าจะสืบเนื่องจากความไม่พอใจดังกล่าว ต่อเมื่อนางสาวชฎาพรเปิดประตูรถขวางจำเลยไว้ ประกอบกับจำเลยเห็นว่าผู้เสียหายที่ 2 ชำระค่าโดยสารให้แก่นางสาวชฎาพรแล้ว จำเลยจึงค่อยระงับโทสะและดึงเงินดังกล่าวจากมือของนางสาวชฎาพรมาเก็บไว้แล้วขับรถจากไป พฤติการณ์ของจำเลยยังไม่พอพียงว่ามีเจตนากรรโชกเอาเงิน 50 บาท จากผู้เสียหายทั้งสอง แต่ลักษณะกิริยาอาการตลอดจนคำพูดของจำเลยดังกล่าว เป็นที่เห็นได้อยู่ในตัวว่าย่อมทำให้ ผู้เสียหายทั้งสองซึ่งตกอยู่ในภาวะที่ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะประสบเหตุการณ์เช่นนี้ตกใจกลัว แม้จะถือได้ว่าเป็นการใช้มีดขู่ขู่ให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 ก็ตาม แต่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานชิงทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 มิได้บรรยายและขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 โดยความผิดฐานนี้ไม่ใช่การกระทำอันรวมอยู่ในความผิดฐานชิงทรัพย์ จึงไม่อาจลงโทษจำเลยตามมาตรา 392 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ทางนำสืบของจำเลย เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 60 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

วงศ์พร จิระภาค · ฉัตรไชย จันทร์พรายศรี · สุภัทร์ สุทธิมนัส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3116/2558>